

нингы, и той-зи часъ отиде на малкы Прѣславъ, дето бѣхъ изградены чръвены царевы дворе и звѣрница.

Минъ ся день, другы, царь Петъръ не ся връща. Райна, коя-то бѣше научена да вижда тейка си сѣкы день, начнъ да ся грыжи за него. На треты-атъ день сутромъ; чу ся звънъ на съборнъ-тж церквж.

— Недо, Недо! извъка Райна на другаркж-тж си, чукъшь ли? що ли к това? бижтъ небетъ.

— Охъ, да не бы да ся събиржтъ пакъ на войнж връзь Гръци-тѣ? отговори Неда.

— Що думашъ ты Недо? Заръ ты незнакъшь, че братия-та ми сж на Цариградъ.

— Азъ така чухъ, Господарко! одевѣ ся боихъ да тя попытамъ прѣдъ Тулла, защо ся готви царска-та стража, и ся събира надвор-атъ.

— Това не к безума, продума жаловито Райна, а тейка нѣма! да не ся к вдигнжлъ пакъ връзь насъ стрико Юкица.

— Юкица, каз'вать да к умрѣлъ.

— Умрѣлъ! сичкы каз'вать да к умрѣлъ, а комисъ каз'ва че не к умрѣлъ, и трѣбѣ да ся боимъ отъ него и отъ мрѣтъвъ.